

ברכה עם הצלחות

רכבת השידוכים הייתה תקועה. מסביב האשימו אותם שהם 'בררנים' מדי, ובפנים היה הלב חלול ודומע. ופתאום הבליחה היוזמה והכתה כברק, סוחפת אחריה משפחה שלמה לתוך הקלחת

נכון שהשבת נוצצת יותר כשהניקיון נעשה בשישי, כפי שאני רגילה. אבל הבית באמת זקוק לניקיון ולסדר יסודיים, ויש לי עכשיו זמן. הייתי עייפה קצת ומדוכדכת קצת, כך שחיפשתי משהו שימריץ אותי. עיינתי ברשימת אנשי הקשר בפלאפון, והגעתי אל קו הרצאות מפורסם. לחצתי באקראי על מספר חמש ושלוש, חיברתי את המכשיר לרמקול, וקול נעים השתפך בחלל הבית. ישר בתחילה רותקתי למקומי.

---אדם עשוי להתאמן ולהתייגע, להשקיע כוחות עצומים וכסף רב, ולא להצליח. לא להצליח... רבותי, מה ההבדל בין הצלחה מתוקה לכישלון מהדהד?? ברכה!!! הכול הוא עניין של ברכה."

נשענתי על המטאטא. חושבת על הברכה המשולשת שהבית שלנו זקוק לה. קולו של המרצה המשיך להשתפך. "בששת ימי המעשה עמלים ועובדים, מזיעים ומתייגעים. ששת ימים תעשה מלאכה. אבל מקור הברכה נמצא דווקא ביום המנוחה. ביום השביעי. השבת. ממנו אפשר לשאוב מים חיים לכל השבוע. האם ניתן לאורחת מבורכת כמו זו להידפק על דלת ביתנו, בלי לשמוע את הנקישות שלה? ניתן לה לפלס דרך בין שלל המטלות? או שמא נפתח לה את הדלת לרווחה, נראה לה את הבית המוכן, את הלב הפתוח. נספר לה כמה חיכינו לה. כמה וכמה. וכבר נאמר במכילתא: 'זכור ושמור, זכרה בכניסתו שתקבלהו קודם שקיעת החמה הרבה שיהיה הכול מתוקן'---

כיסאות על השולחן. שלוליות קצף על הרצפה. ניחוח סחלבים בחלל. אני שואפת אוויר. יודעת שברגעים אלו אני לוקחת על עצמי 'מבצע של שבת'. נכון ששרה'לה מתאימה הרבה יותר למבצעים, אבל איכשהו, אני לא בטוחה שהיא תידבק באש שלי. ובמקום שאין אנשים - השתדל. אני הולכת להשתדל. בעזרת

בנחות. קוראת.

הזמנה לשבת.

בת משפחה יקרה.

הנך מוזמנת לביתנו ביום שלישי, ל' בכסלו,

בשעה שמונה וחצי בערב, לערב שכולו שבת.

מחכים לך מאוד.

היא משלבת ידיים. מחכה לסיפור

שמאחורי ההזמנה.

...

"לא מוכנים להתפשר... בוררים. בוררים. בוררים." "לא מבינים שאין מושלם בעולם שלנו." "הגיל שלה כבר לא מושלם כל כך."

המשפטים האלו ריחפו מאחורינו, מלפנינו ומצדדינו. גם אם לא נאמר, הרי צעקו אותם כל המבטים. שום דבר לא היה נכון. כלומר, שרה'לה באמת נערה מושלמת. חוץ מהתיק המבולגן שלה... וההורים שלי השתדלו להכניס אותה לחופה, כמו שהשתדלו והצלחו בס"ד אצל הנשואים הקודמים.

שרה'לה סיימה את הסמינר והייתה למורה מבוקשת בתיכון. מפעילה תוכניות חברתיות. היינו מאושרים בשבילה. וחיכינו, חיכינו כל כך לבואו של החתן. הוא טרם הגיע. גם לא בחמש השנים שאחר כך.

בשלב מסוים נכנס בצלאל, אחי המתמיד, לרשימת הממתנים. התחיל להיות לא נעים בבית. לפני שנתיים סיימתי גם אני את הסמינר. הייתי השלישית בתור.

...

זה היה בליל שישי אחד. נותרתי לבד בבית. אימא והקטנים (יחסית) יצאו לקניות. אבא, כמו תמיד, שהה בישיבה. ושרה'לה באסיפה כיתתית. הבית נראה כמו אחרי מהפכת סדום ועמורה, אחרי שמלכי וחמשת השובבים שלה פירקו אותו לגורמים. הבטתי מסביב, וחשבתי לעצמי 'למה לא להתחיל בניקיון כבר עכשיו?'

הן עמדו על השולחן בחדר הכניסה, חמש עשרה ערכות הזמנה מפוארות. כל אחת מהן כוללת קופסה מיניאטורית גדושה במטבעות זהב, חפיסת גפרורים להדלקה, וגיליון הזמנה יפהפה עטוף בסרט מלמלה ושזור בשושנים לבנות.

שרה'לה נכנסה הביתה בסערה. כמו תמיד, התכוונה להנחית את תיק המורה המתפקע שלה על השולחן בכניסה ולהפליג לדרכה. עצרתי אותה רגע אחד לפני "תיזררררר".

היא נעצרה. בוהה בהפתעה בשולחן. "מה פתאום משלוחי מנות בחודש כסלו?" "אלו ערכות הזמנה לשבת בעבור משפחה הקרובה שלנו. לא משלוחי מנות."

"תקשיבי, ריקי. אני אחרי חמש שעות מתמטיקה ושעתיים ריכוז חברתי. בקושי מבינה את עצמי. את מוכנה להסביר לי מה הסיפור?"

"זה בדיקת הסיפור. לפניך חמש עשרה ערכות הזמנה לשבת; הן מיועדות לנשואים שלנו, לכמה בנות דודות קרובות, וגם לדודה בלומי. וכמובן כמובן, גם בעבורך, מרת שרה פוירשטיין. זו לא ממש הזמנה. זו רק אסיפה כזו ש..."

"לא מבינה מילה. תודה." שרה'לה מרימה את התיק מן הרצפה. מותרה אחריה שלכת ניירות ושני עטים וצוללת אל תוך המרפסת הסגורה. החדר הפרטי שלה מיום היותה למורה, לפני שבע שנים. פלופ. החדר נעול.

שלוש שעות אחר כך היא קמה רעננה ורגועה. על השולחן נותרו שלוש ערכות בלבד. שתיים העברתי אני, ואת השאר שלחו מינדי, בת הזקונים ושתיים מחברותיה הנלהבות. נותרה הערכה הצפתית של מירי, זו של דודה בלומי ושל---

"הנה הערכה שלך, אחותי", אני הודפת אליה מטמונים ושושנים. שרה'לה מתיישבת

האחרונה. האסיפה מסתיימת בהבטחות חגיגיות, ולמחרת נפתח הקו. הוא היה פעיל ושמח. מאחד ומלבב. הימים קיבלו צבע וצורה.

יום ראשון. שני. שלישי.---

רביעי בשבת!!! חמישי בשבת!!! שישי!!! מתחמם. מתחמם. מתחמם. אש!!! היינו מקדימים את ההכנות לשבת משבוע לשבוע. מקבלים אותה בשמחה וברוגע. מספיקים אפילו ללמוד את פרשת השבוע לפני זמן הדלקת הנרות. מעין עולם הבא.

שלושה חודשים אחר כך הייתה לשרה'לה שבת כלה. לכה דודי לקראת כלה פני שבת נקבלה. אחרי חודשיים וחצי היא נישאה בשעה טובה. מאושרת מאין כמותה. דווקא הזוג הטרי היה האחראי לשידוך של בצלאל.

נותרתי האחרונה ברשימה. שידוך נפלא עמד על הפרק. עולה ויורד. יורד ועולה. ביום אחד נראה כי הגיע לקו הגמר. היינו אמורים לשבור צלחת בצהריים, אבל לבסוף נדחתה ה'ווארט' לי בכסלו, לשעה שמונה וחצי בערב, בבית סבו של החתן שהיה רב חשוב.

נרגשת כולי שלחתי את מינדי אל מכבסת הניקוי היבש. מבקשת להוציא את המעיל שלי שאותו כיבסתי לכבוד האירוע המתקרב. מינדי חזרה במהירות. מניחה משהו על השולחן ורצה נרגשת להתכונן. שמחה שלישית השנה. וההתרגשות רק הולכת וגואה.

"מה זה, מינדי?"

"אה. במכבסה מצאו את זה בכיס. איזו הזמנה ישנה".

פותחת. מבעד למסך דמעות אני קוראת.

הזמנה לשבת. בת משפחה יקרה.

הנך מוזמנת לביתנו ביום שלישי, י' בכסלו,

בשעה שמונה וחצי בערב, לערב שכולו שבת.

מחכים לך מאוד.

שנה חלפה. בדיוק שנה. בדיוק באותה

שעה. הזמנה לשבת. הזמנה לכלה.

בואי כלה. בואי כלה. בואי שבת מלכתא.

יש לכם סיפור חיים אמיתי המתאים למדור?
נא שלחו לפקס: 8899985-1539, עבור מדור "זה לא דמיון".

המילים שלא נאמרות מהדהדות חזק בחלל. מיירי מתלהבת מייד. "תקשיבו, אנחנו ממשיכות להיפגש. בכל שבוע. בכל שבת. אני אחראית לפתיחת קו משפחתי בעזרת ה'. נקרא לו 'קו השבת'". "נחליף מתכונים טובים. יש לי מתכון לעוגת אגוזים מצוינת. קלי קלות". "מה מתכונים. מי מתכונים. נשלח טיפים להכנסת שבת מוקדמת. זה מה שנעשה". "גם מתכונים. למה לא". "לא מספיק. לא מספיק. תנו רגע לחשוב..."

אני מביטה בבני משפחתי האהובים, ויודעת שהלפיד עובר ביניהם עכשיו. מדליק. מאיר. מרומם. בסוף לטובי יש רעיון. "תהיה צפירה ראשונה ביום רביעי. תהיה בה בקשה מכל בעלת בית לפתוח את ארונות המטבח ולבדוק מה בדיוק חסר". "ביום חמישי צפירה שנייה שתבקש להכין את הבית לכבוד שבת, וגם להתחיל בבישולים", כך מלכי. "וביום שישי צפירה אחרונה. היא תהיה גם צפירת הרגעה. או ניצחון", מריעה בלימי. "אנחנו צריכות להגיע לצפירה הזו מוקדם ככל האפשר".

"נעשה תחרות!!! קוראת מינדי. אחותי הקטנה.

"הכי טוב הגרלות. מי שמנצחת מקבלת פרס".

"למשל... שבת בעיר העתיקה בצפת, בבית שלי!!!" כך מיירי ברצינות. "שבת אצל סבתא עם שירותי בייביסיטינג צמודים", שרה'לה. "ביקור בחצר ביתי, בטרמפולינה החדשה שלנו", מלכי. "חמישה שיעורים פרטיים בחשבון למי שרוצה", שוב שרה'לה.

כרגיל, לא עולה בי שום רעיון מבריק. אבל זה לא משנה לי. בלב שלי חם וזורח. אימא נראית מאושרת כפי שלא נראתה מהחנותה

"מחפשת"

**סגולה למציאת שידוך בשבילי?
העיניים של אחותי שתי תהומות
יאושו קודר. אני נרתעת לאחור
לרגע**

ה'. רואה מול עיני רוחי מדבר שממה ענק. מרחוק נראה כתם תכול וגלים. נווה מדבר. רצה אליו כל עוד נשמתי בי. נופלת למרגלות מעין מים חיים ושותה מלוא חופניים מים. מים. מים. אני פוקחת עיניים. לא מדבר ולא שממה. אני כאן, בבית שלנו. יודעת שהמעין נמצא קרוב עד כדי נגיעה. המבצע שלי פשוט מאוד. את השבת נכניס מוקדם על ידי כוח של קבוצה. איש את רעהו יעזרו ולאחיו יאמר חזק.

ביום ראשון אני כותבת רשימת מוזמנות. ביום שני מוציאה שטר מן הארנק שלי ורוכשת אביזרים מפוארים להזמנה. ביום שלישי, כאמור, דואגת לשינוע הערכות. בעוד שבוע בעזרת ה' תיערך האסיפה המכוננת---

...

"מחפשת סגולה למציאת שידוך בשבילי?" העיניים של שרה'לה שתי תהומות יאושו קודר. אני נרתעת לאחור לרגע. "כן", מישירה מבט אל התהום. "הפעם הגענו אל מעיין של ברכה. אנחנו רק צריכות להתכופף, שרה'לה. הברכה נובעת כאן לידנו". רוצה כל כך שרה'לה תפסיק להתייאש. רוצה שתיגע במעיין. שרה'לה מנידה ראשה. הפלאפון שלה מצלצל בתרועה. זה הצלצול המוכר של הסגנית. עוד רגע ושרה'לה נשאבת לששת ימי המעשה שלה.

יום שלישי בלילה. הבית שלנו מתמלא בצהלות גיל ושמחה. כולם כאן. מיירי מצפת עם שלושת המתוקים. בלימי ושירי רתומות לכרכרות שלהן. דודה בלימי עם התאומים. השולחן ערוך לתפארה. במרכז מונחות שתי מיניאטורות שנותרו מן ההזמנות, מטבעות שוקולד נשפכות מהן. לחמניות קמח מלא. מטבלים. סלטים. ריבועי עוגות. שמח בבית. שמח. רק להיפגש. לא צריך יותר מזה. צוחקים. מעבידים חוויות ורשמים. מספרים על התפתחות תינוקות, ואחר כך תולים בי עיניים.

"ריקי. תאספי אותנו בכל חודש. בסדר?" כך מיירי. מתענגת מכל רגע.

אני עוצמת עיניים לרגע. מתפללת שאצליח להעביר את הלפיד לידיים שמולי. לא טובה בדיבורים. בסוף מדברת קצר. הקול שלי חנוק.